

нополски владика и живѣлъ въ Молдова,¹⁾ отдѣто управлявалъ влашкитѣ, молдавскитѣ и бѣлгарскитѣ крайдунавски католици. И понеже живѣлъ вѣнъ отъ границитѣ на турското царство, Парчевичъ е билъ много по-свободенъ да работи прѣдъ чуждитѣ дворове за освобождението на Бѣлгария. При все това, центра на заговора е билъ стариятъ Петъръ Бакшичъ, който билъ голѣмъ патриотъ и уменъ човѣкъ. Той всѣкога укротявалъ страститѣ на разпаленитѣ съзаклятници и ги прѣдпазвалъ отъ глупави увлѣчения. Много по-пламененъ отъ Бакшича е билъ Петъръ Парчевичъ. Тоя неуморимъ борецъ обикалялъ почти прѣзъ цѣлия си животъ Полша, Венеция, Австрия и Римъ, като молѣлъ господаритѣ на тия градове и страни да помогнатъ за освобождението на бѣлгарския народъ и да възстановятъ прочутитѣ стари славянски царства на Балканския полуостровъ. Парчевичъ е дѣйствувалъ винаги като пълномощникъ, изпратенъ отъ виднитѣ бѣлгари, и бивалъ винаги снабденъ съ писма, въ които се съобщавало на краля на Полша и на другитѣ господари, „че бѣлгарскиятъ левъ, ако и да дрѣме, е още живъ“.

Въ 1655 г. не само бѣлгаритѣ, но и другитѣ балкански народности се заловили да измолятъ отъ християнска Европа своето освобождение. Така, много видни бѣлгари, сърби, албанци и гърци вѣжпили въ тайно съглашение и изпратили Парчевича при австрийския царъ, а сръбскиятъ патриархъ Гавриилъ

¹⁾ Въ Бакау.